

Lužické hory , Ferraty

13. října 2014
10:05

50 39'51.95 / 13 03'42.76

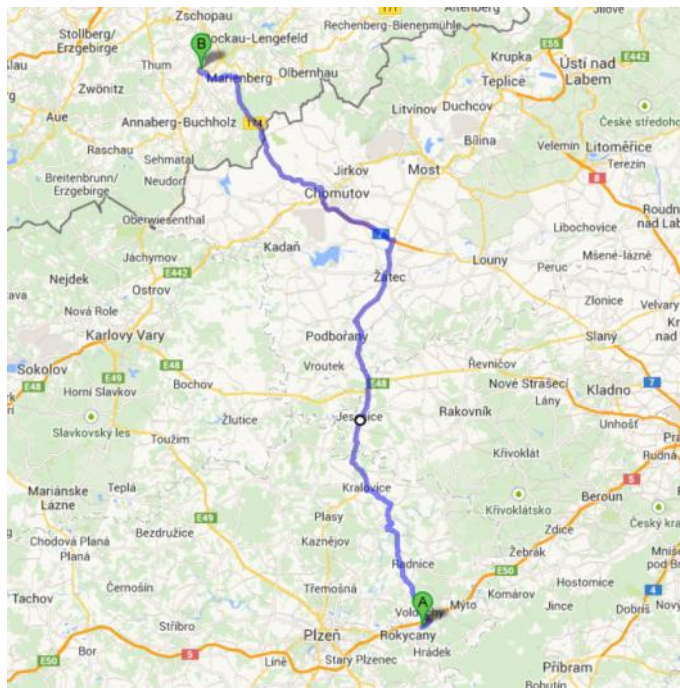
- **Stání pro 5 aut**

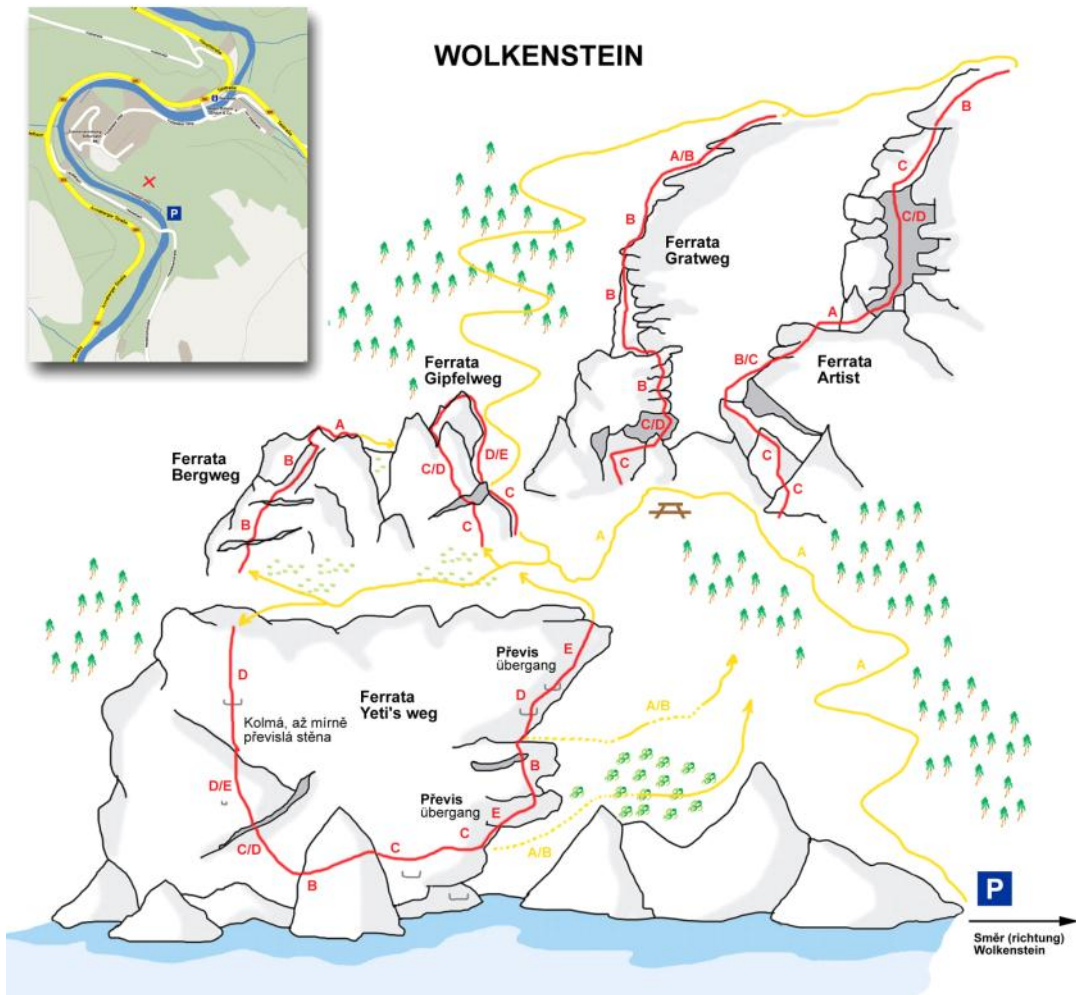
Rokycany - Wolkenstein 143 km (2 hodiny)

- Přes Radnice, Kralovice, Jesenice
- Žatec
- Chomutov
- Přechod Hora Sv.Šebastiana

Záložní stání:

50.667107,13.05768

Vloženo z <<http://ferraty.unas.cz/wolkenstein.htm>>

Via ferraty Wolkenstein.

Co to je:

Kousek od městečka Wolkenstein se nachází několik velmi krátkých, ale výrazně sportovních ferrat různých obtížností B-E na kterých můžete celý den cvičit. Doporučuji jako pokračování tréninku až zvládnete minimálně Jeptišku. Je to tu ideální na to, abyste si zkusili na co máte a na co už (nebo ještě) ne. Místy je to hodně těžké a hrozí zranění a dokonce u vykoupání se v říčním náhonu! Téměř tu neexistují umělé stupy a se skálou si musíte poradit sami. Ferraty Artist a Gratweg jsou naprosto ideální na výuku lezení po skále bez chytání se lana.

Kde to je:

Pokud pojedete autem, dejte do navigace:

Stát: Německo

Město: Wolkenstein

Ulice: Floßplatzer Weg

Souřadnice parkoviště: 50 39'51.95 / 13 03'42.76

- Určitě si vytiskněte moji mapku. Jsou na ní vyznačeny šipky jak vás povede navigace od Prahy. Jelikož přímou cestu zřejmě minete tak pojedete serpentýnami až k řece. Tam se dáte doprava a poté nesmíte minout velmi ostrou vracičku na úzkou cestu, která vás po chvíli dovede k řece. Přejedete mostek a blízko za ním vlevo je malé parkoviště pro cca 5-6 aut. Pokud byste se nevešli dá se parkovat i podél cesty před parkovištěm. Hned od parkoviště vede strmá lesní pěšina vzhůru a tam už ferraty nemůžete minout. Všechny ferraty jsou prakticky u sebe v okruhu několika desítek metrů. Jsou tu i hojně využívané lezecké terény se skobami na expresky a slaňovacími kruhy.
- Jak je to dlouhé, náročné a popis:**

Bergweg (B)

Tuto ferratu najdete na velkém šutru. Není to ta, která vede přes jeho vrchol, ale kousek vedle. Je tak na 5 minut a výškově má snad ani necelých 6 metrů. Je to fakt vlastně jen šutr v lese. Ačkoliv vypadá bez stupů a těžce, je to běčko. Jsou tu příčné vrasy sloužící jako ideální stupy. Úplný začátečník z ní může být trochu nespůj. Pokud si zkusíte lézt jen jen po skále, zjistíte, že její zajímavost rázem docela vzroste.

Gipfelweg (C/D)

Tak si myslím, že se jmenuje ta, která vede přes cca 6-7 metrů vysoký šutr. Měla by se lézt směrem od řeky tam, kde se můžete zapít o strom. Jako jestli se na to necejtíte, tak sem nelezte. Jištění je vám zde skoro naprd a jestli při přelezáání vrcholu sletíte tak může být po vás! Je to ideální cesta na naučení se hledat malinké stupy. Prý jsou na to nejlepší lezečky.

Artist (C)

Tahle je moc pěkná, vysoká nějakých 20-30 metrů a je to tak na 10 minut. Sestup po pěšince za pár minut. Nástup

ferraty je přímo na skále označen žlutou barvou s názvem a písmenem "A". A-čko to ale rozhodně není! Přestože skalní stěna bez stupů vypadá těžce, je to v pohodě, ale začátečníkům se zde mohou pěkně rozklepat kolena.) Celou ferratu lze vylézt po skále bez jediného chytnutí se lana a zvládnou to i mírně pokročilí začátečníci. Začíná to dvěma skalními bloky, které o laně slezete zapřením se nohama o skálu. Dejte si chvíli na to, abyste si našli vhodné stupy a chyty, (třeba prsty do spáry) a pak zjistíte, že lano vlastně nepotřebujete. Následuje šikmá plotna, která se bez lana dá vylézt například chytnutím se za hranu vpravo. IMO nejzajímavějším místem je taková mini-komínka (průrva), kde je stupů docela dost, ale vymyslet kam dát nohy není při prvním lezení tak jednoduché. Cesta zde vyloženě nutí lézt po skále a nedržet se lana. Vyděšení začátečníci bazírující na podpoře lana asi využijí jeho kotvení jako stup pro levou nohu. To je také řešení pro případ, že byste se zde zasekli. Pokud se na lano vyprndete, tak zjistíte, že tam jsou stupy a chyty velký jak vaše ruka a že tam nemusíte dělat divadýlko ;) s různým kroucením se, sedáním si a podobně. :) Vrcholová plotna se dá bez lana zdolat zřejmě pouze vlevo a ne zrovna moc efektně. Nicméně o laně je to pouze o zapření se o skálu a jste nahore.

- **Gratweg (B/C)**

Gratweg je docela lehká a moc se mi líbila! IMO je lehčí než Artist, výška skoro stejná. Zde se naprostý začátečník může naučit lézt po skále. Mohutné stupy i chyty jsou několikanásobně větší, než na umělých lezeckých stěnách. Gratweg taktéž nemá žádné umělé stupy a začíná poměrně obtížným začátkem, který jsem teda po skále nedával. Jde především o výšvih na skalku vpravo, kde si můžete pomoci klenutím kolenem. Poté se musíte přecvaknout. Jakmile tyhle první 3-4 metry překonáte, pak už je to srandička pro děti. Vylezete na širokou plošinu a poté obědíte převíslou stěnu zleva. Nahoře vás čekají dvě plotny, které obě dáte bez chytnutí se lana. Jen si to chce správně dát nohy a chytit se klidně i hran plotny. Lezením s chytáním se lana to celé vyleze každý, jen ten začátek vás může trochu rozhodit a zatáhnout za ruce.

- **Yetis Weg (E)**

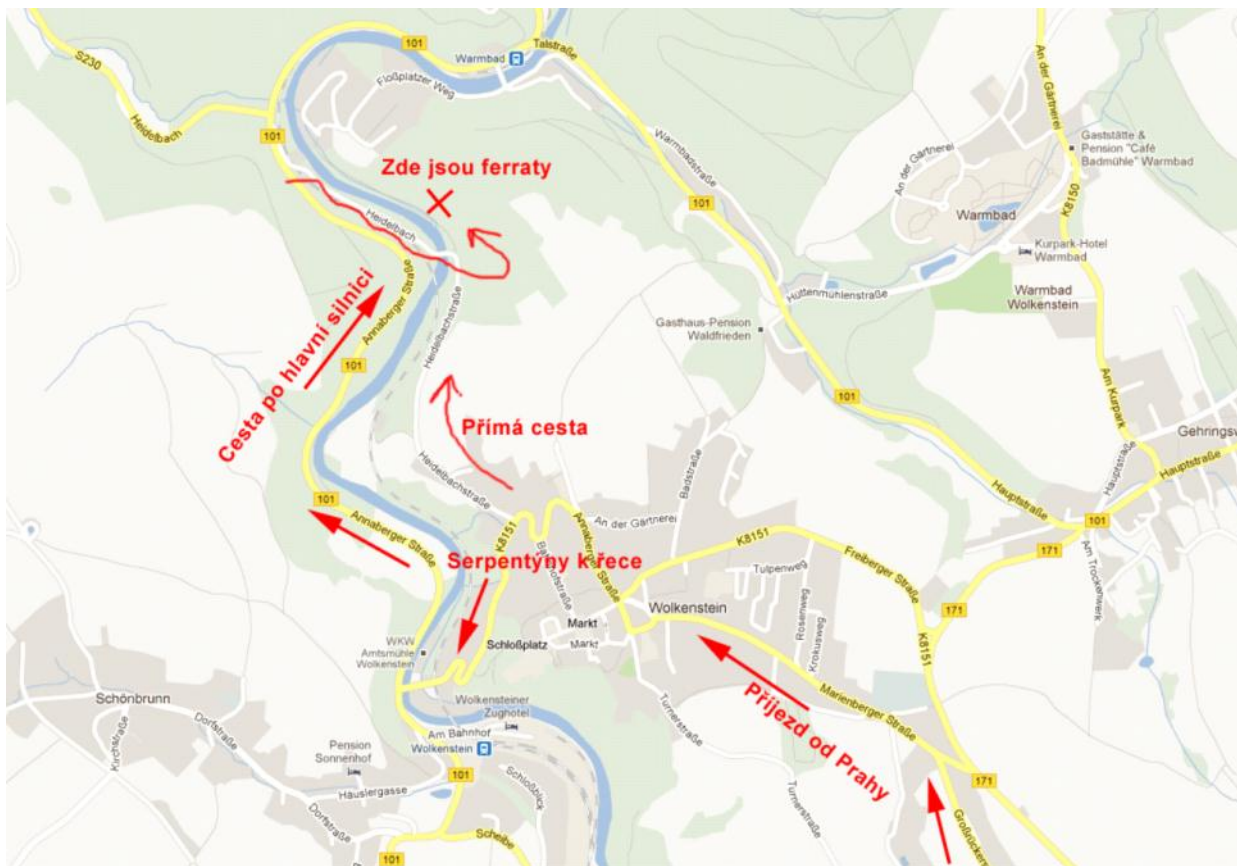
Tahle mini ferátka by se dala výstižně označit jako "kdo chce kam pomozme mu tam, ale lovit ho pak z vody nebudem" ;) Měla by se lézt proti směru hodinových ručiček a začíná pod oním šutrem co jsou na něm ty dvě lehčí ferraty. Nejdříve sestup kolmou až nepatrně převíslou stěnou. Při sestupu využijte umělý stup v podobě železného trnu trčícího z hladké skály. Pak se dělá lehký travers těsně nad vodou a nakonec tu máme dva převisy. Ten první je nemá žádné umělé stupy a je hodně silový. Dávejte bacha, aby se vám na kotvení lana nezasekly karabiny. Ten druhý převis je jako krááááva, ale zase má dva umělé stupy. Třetí stup je už přírodní ale zase je nutné se tam přecvakávat. Chce to sílu v ruce jako bejk a umět se držet jen jednou rukou a druhou přecvakávat a i přechytávat! Zde pár fotek jako to leze téměř profil:

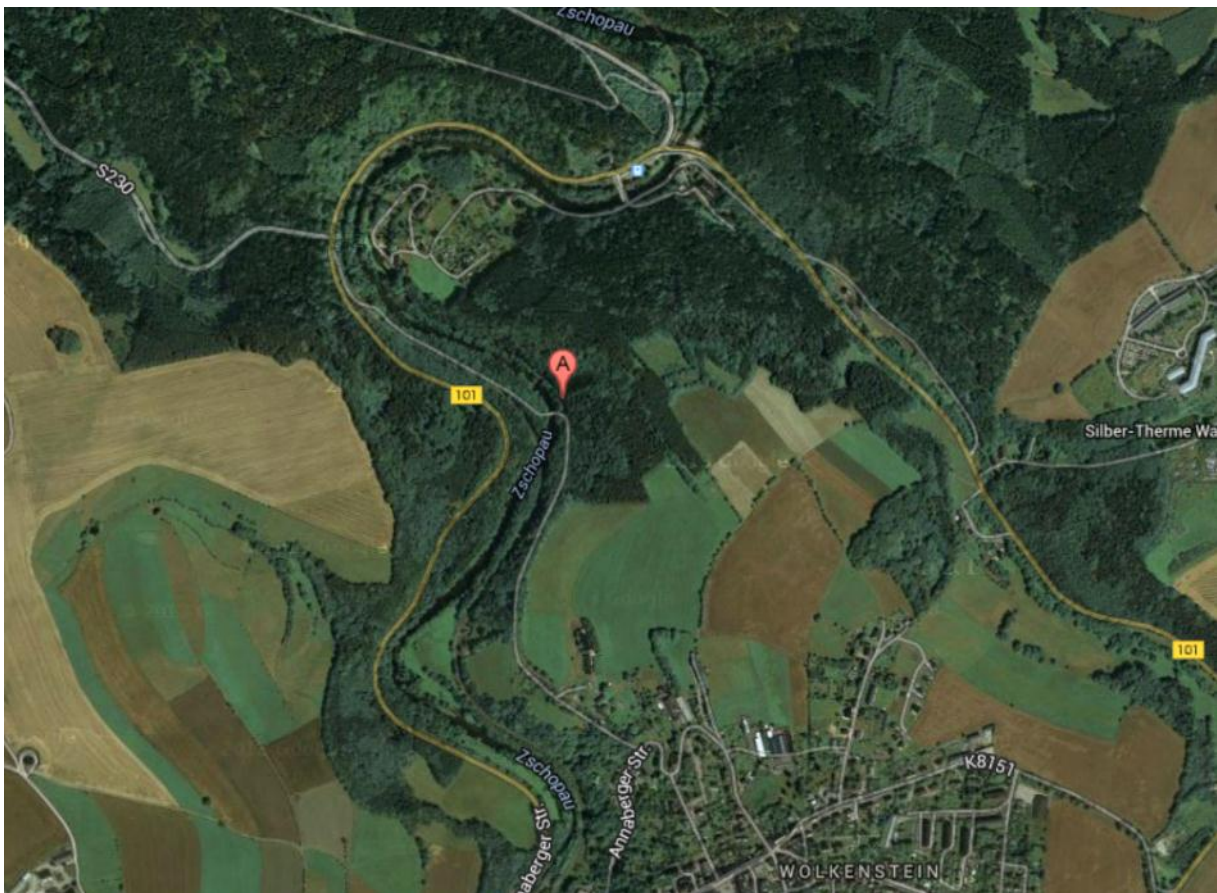
Z pod obou převisů vedou doprava únikové cesty, takže se toho zase až tak nemusíte bát.

- **Poznámky:**

Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti. Neberte sem začátečníky, když jim nechcete znechutit ferraty. Těžko jim pak budete vysvětlovat, že takovýde vychytávky v Alpách zase tak často nebejvají. Ti, co už něco umějí si zde mohou užít klidně i celý den opakovaným lezením a zdokonalováním se v technice a v lezení bez chytání se jisticího lana.

Vloženo z <<http://ferraty.unas.cz/wolkenstein.htm>>

Od Wolkensteinu je aquapark vzdálen 9 km, 15 minut

Aqua Marien, Marienberg

Parkoviště: 50.659514,13.159904

Familien tiket na 4.5 hodiny 2x17 EUR a dítě do 16ti let zdarma

<http://www.aquamarien.de/cz/vitame-vas/>

Je to jedno, či jste mladý nebo starý, nabízíme každému legraci při koupání a ve volném času.

V našem zařízení najdete bazén s umělými vlnami a s průtokovým kanálem, 2 vytápěné venkovní bazény, jeden z nich je solankový bazén s vřidelnými lehátky a masážními tryskami.

Pro "nadšence skluzavek" je k dispozici rodinná skluzavka tak jako kruhová trubcová skluzavka. Zvláštní atrakcí je obrovská skluzavka "Crazy-River". Zde se sklouznete po proudu na pryžové obruči.

Pro naše nejmenší hosty jsou k dispozici bazény pro děti a batolata. Různorodé možnosti her, jako například hrad, rozptýlí tento úsek. Zde budou děti setkávat s mývalem "Schrubbel", s naším maskotem.

Kdo chce nejen plavat ale i jiným způsobem se chce zotavit, tomu nabízíme návštěvu naší sauny. Můžete volit mezi 3 finskými saunami, aromatickou a parní saunou nebo saunou ve srubech ve venkovním úseku. V koupelovém zařízení je také v nabídce tepelná dutina a kaskádový bazén.

Zvláštní denní hosté v části volného času se mohou věnovat kulečnicku, házení šipek na terč nebo stolnímu tenisu. Dvě bowlingové dráhy a jeden minigolf s více jak 10 dráhami je také k dispozici. Pokud by jste měli po koupání, hře a návštěvě sauny hlad a žízeň, v naší samoobslužné restauraci najdete velký výběr jídel a nápojů. Doufáme, že naše mnohostranná nabídka vodních a hracích zážitků vzbudila váš zájem a budeme vás moci brzy uvítat v našem aqua parku. Přesvědčte se a poďte k nám do Marienbergu do aqua parku AQUA MARIEN pro volný čas a wellness. Naše lázně jsou pro Vás denně otevřeny od 10.00 hod. až 22.00 hod

Vloženo z <<http://www.krusnohorci.net/vlet/178-aqua-marien>>

V pátek dojet k Oybinu

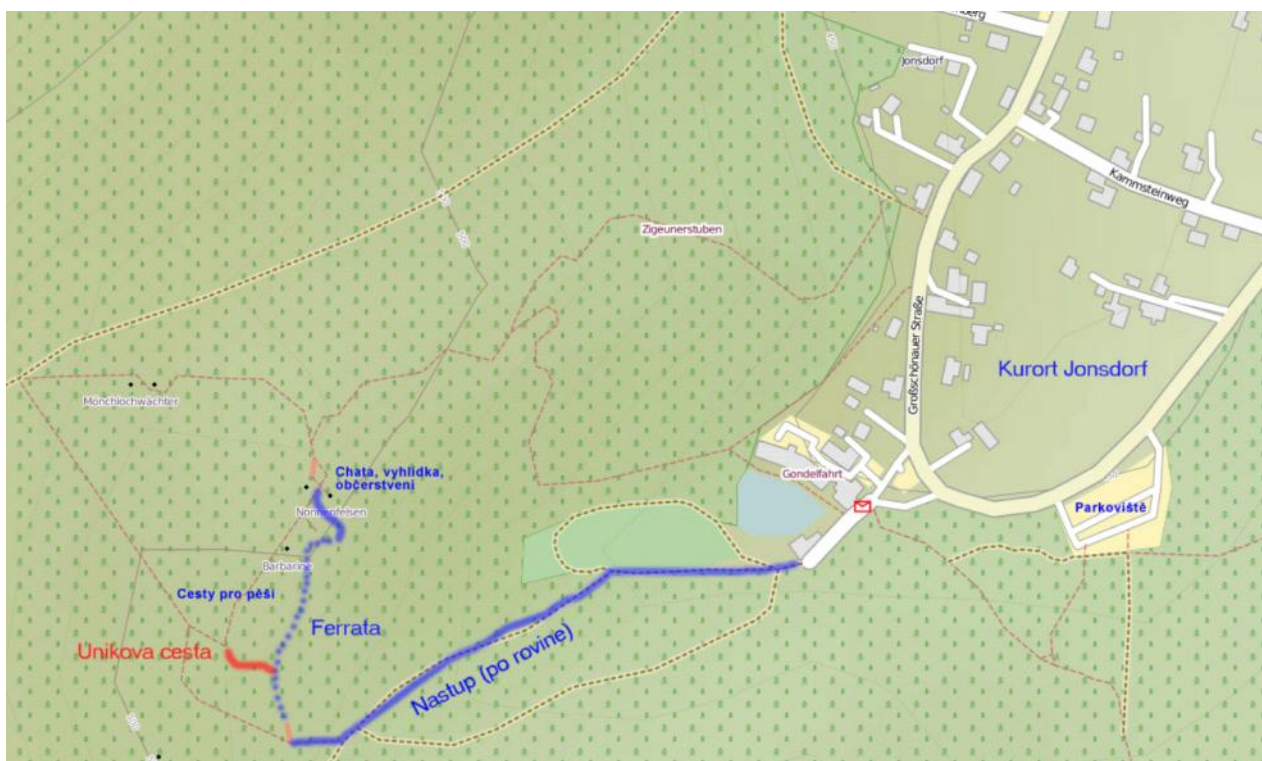
- **Sobota:**
  - Ráno ferratka a potom okruh přes zříceninu hradu
  - Večer přejet na parkoviště k Jeptišce
- **Neděle:**
  - Ráno ferrata
  - Odpoledne ???
  - Večer přejezd na Kokořínsko nebo do aquaparku Babylon v Liberci
    - Otevřeno v Babyloně do 21.00 hod, ve 20.30 laser show, vstupné od 16.00 hod. 290,- Kč
    - Nebo dát laser game v Babyloně, 1 hra 15 minut = 95 Kč za osobu
- **Pondělí:**
  - Procházka po Kokořínsku
  - domů

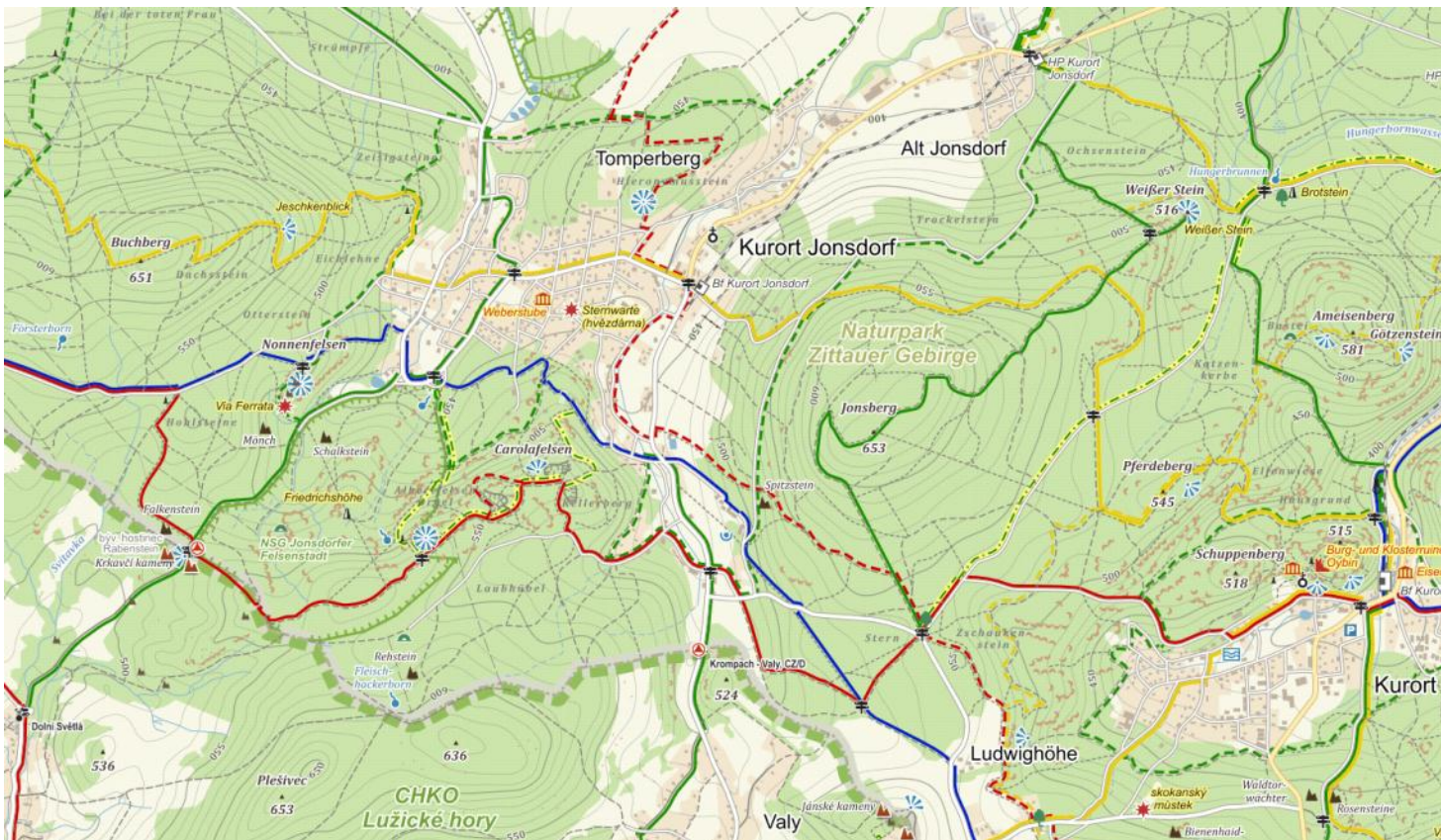
200 km, přes Mělník, 3 hodiny

Lužické hory

Jeptiška

Parkoviště: 50.850418,14.691145

Via ferrata Nonnenfelsen (Zadrátovaná jeptiška)

- Co to je:**
 Překrásná cvičná ferrata pro začátečníky na pískovcových skalách. Zhruba B/C, jeden převis s kramlemi pro začátečníky na hranici obtížnosti D, pro zkušenější sranda. Za mokra lezení zakázáno pod pokutou 100 Eur.
[základní informace na stránkách města](#)
[informace na via-ferrata.de](#)
- Kde to je:**
 Pokud pojedete autem, dejte do navigace:
 Stát: Německo
 Město: Kurort Jonsdorf
 Ulice: Großschönaauer Straße

Přijedete li do Kurort Jonsdorf, musíte dle mapy najít parkoviště na západním cípu vesnice, případně můžete zaparkovat až za ohybem ulice, je tam takové menší neplacené parkoviště ale většinou plné. Poté se vydáte kolem restaurace a rybníčku přibližně západním směrem a už budete koukat na pískovcový masívek před vámi. Držte se vpravo a nástup na ferratu je hned u cesty po pravé straně. Nelze přehlédnout.

Pokud by se vám nechtělo jet autem až do Německa, můžete zaparkovat ve vsi Dolní světlá a pak to přes hranici dojít pěšky.

- Jak je to dlouhé, náročné a popis:**
 Zadrátovaná jeptiška je pro mne osobně téměř školní ferratou do které se její tvůrci pokusili nacpat co nejvíce zajímavých ferratových míst tak, aby si lezec užil a začátečník se docela dost naučil. Jeptiška vás neomrzí ani po opakovaném lezení. Pořád je co zajímavého zkusit jak to lézt lépe, rychleji, optimálněji a třeba i bez chytání se lana.
 Jeptišku lze rozdělit na tři části. První je ukázkově naučná ferrata zakončená [lanovým mostkem](#). Leze se to nádherně, nikde nejste na pochybách kam dát nohy. Jsou zde ocelové trny a kramle, takže to je jako když lezete po žebříku.
 Druhá část je už trochu výživnější a také vzdušnější, nicméně stále jednoduchá. Naučíme se zde například zvládat [traverz bez kramle](#) a vyšvihnout se na takovém trochu vzdušnějším místě. Nakonec se dostanete k převisu.
 Třetí část začíná [převisem](#) a poznáme tu několik dalších lezeckých dovedností. Převis je opatřen masivními stupovými kramlemi, takže pro trochu zkušeného je hračkou. Je navržen tak, aby jej přežili i naprosto neterénovaní lidé, kteří nemají moc sílu v pažích. Přesto nějakou sílu vyvinout musíte a je zde krásné (a trochu náročné), že se dokonce musíte převaknout v momentě, kdy víceméně na převisu visíte a opora nohou není dostatečná. Za převisem vás pak potká vychytané místečko s průrvou a pak oblezení a sestup z takové pidi skalky. Všechno se to dá úplně bez problému, nikam nespěchejte a když vás někdo bude chtít předejít tak ho pusťte. Úplní začátečníci mohou být po zdolání Jeptišky docela vyčerpaní, nicméně na konci máte k dispozici restauraci [akrásný výhled](#).
- Poznámky:**
 Na začátku ferraty je informační cedule s tím, že za mokra je lezení zakázáno pod pokutou 100 Eur.

Vloženo z <<http://ferraty.unas.cz/jeptiska.htm>>

Alpiner grat. (Lužické hory, Německo)

Středně těžká cvičná ferrata, cca 50 m vysoká kolmých na pískovcových skalách. Zhruba C/D, bez převisu, ale minimum umělých stupů, nutno mít už alespoň základní zkušenosti. Poměrně obtížný nástup s vysoko umístěnými stupy. Pokud vám dělá problém, raději tam nelezte a neberte sem začátečníky, pokud je nechcete odradit.

Z neplaceného parkoviště u silnice pěšky po pěšině na severovýchod. Po cca 1 km by tam měla být špička do prava, cca 100 m vzhůru lesem k nástupu.

Lokalita: Lužické hory, Německo. Vesnice Oybin, ulice: Kammstrasse

[Mapa ferraty Alpin grat](#) Fotky: [nástup](#), [stěna](#), [výhled](#)

GPS parkoviště: 50°49'54.67 / 14°44'30.46

[Alpin grat info 1](#) (německy) [Alpin grat info 2](#) (česky)

Vloženo z http://ferraty.unas.cz/ferraty_blizko_cz.htm

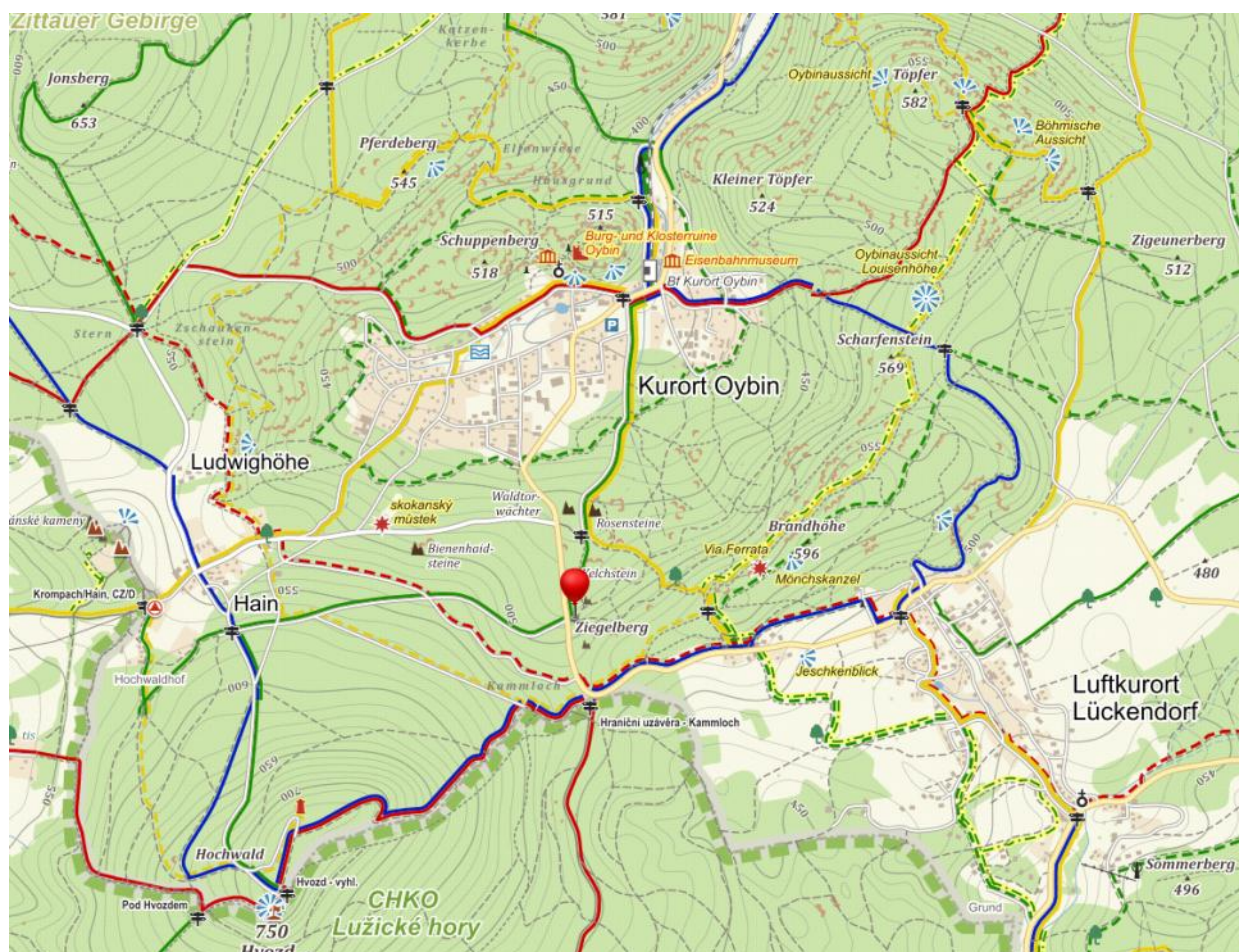
Stání s možností přespání:

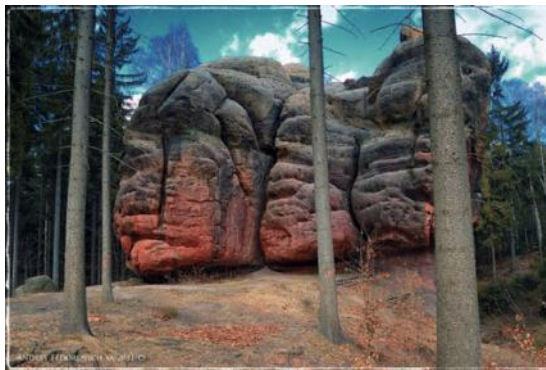
50°49'54.670"N 14°44'30.461"E

- Ferrata
- Okruh přes Mönchskanzei na zříceninu hradu Oybin a zpět na parkoviště (cca 6 km)

Též je možné popojet s auty do centra a parkovat zde: 50°50'34.29"S, 14°44'41.32"V

- Přímou u nádraží = úzkokolejka historická

Lužické a Žitavské hory:

Žitavské hory jsou severní částí Lužických hor ležící na území Německa, patří ke státu Sasko. V roce 1958 byla na ploše 63 km² založena Chráněná krajinná oblast Žitavské hory jejíž správa sídlí v Žitavě. Území je označováno jako nejmenší německé pohoří. Postupná eroze pískovců vytvořila zajímavé útvary, údolí a skalní města. Díky malé rozloze od 5 do 15 kilometrů a s kopci maximálně do nadmořské výšky 800 metrů je můžete celé projít pěšky.

Naučná stezka: Lužické a Žitavské hory začíná v obci Jítrava, asi 8 km od Jablonného v Podještědí. Česko-německou státní hranici stezka překračuje na hraničních přechodech Hrádek nad Nisou-Hartau a Petrovice-Lückendorf. Nejzajímavějšími místy na trase stezky jsou Bílé kameny, vrch Vysoká s Kozími hřbety, Horní skály, Vraní skály, Krásný důl, Popova skála, Sedlecký špičák, údolí Bílého potoka, vrch Töpfer, skalní průrvy Kleine Felsengasse a Grosse Felsengasse, vyhlídka na Scharfensteinu, letoviště Lückendorf, zámek Lemberk s Bredovským zámečkem, osada Polesí se skalní vyhlídkou Havran a Tobiášova borovice.

Luž

Nejvyšší hora Lužických a Žitavských hor (793 m) leží přímo na státní hranici. Z jejího vrcholu se otevírá krásný výhled do Čech i do Německa. Na svazích hory jsou dva lyžařské areály.

Oybin

Rozlehlá zřícenina hradu a kláštera na temeni mohutného pískovcového skalního suku je jednou z největších turistických atrakcí Žitavských hor. Pod hradem je lázeňské letoviště s krásným kostelíkem, spojené úzkorozchodnou parní železnicí s Žitavou.

Töpfer

Pozoruhodný vrch nad Oybinem s četnými skalními útvary a vyhlídkami. Nejznámějším útvarem je skalní brána s vyhlídkou v sousedství restaurace na vrcholu.

Bílé kameny

Chráněná skupina pískovcových skal připomínající skupinku odpočívajících slonů vyniká nápadnou bělostí a zaoblenými tvary.

Popova skála

Výrazná pískovcová skála je dominantou severovýchodní části Lužických hor nad Hrádkem nad Nisou. Na jejím vrcholu je upravená vyhlídka s krásným kruhovým výhledem.

Vraní a Horní skály

Zajímavé skupiny pískovcových skal v okolí Horního Sedla jsou hojně vyhledávané horolezci. Kolem skal vede naučná stezka.

Lemberk

Zámek vzniklý renesanční přestavbou původně gotického hradu stojí na protáhlém návrší nedaleko Jablonného v Podještědí. Jeho okolí dotváří skupina hrázděných domků, Bredovský zámček a lipové aleje směřující k bývalé hřbitovní kapli a Zdislavíně studánce.

Skalní útvar Kelchenstein

Nachází se u silnice vedoucí z městečka Oybin do vesnice Kurort Luckendorh. Skalní útvar je tvořen načervenalým pískovcem a má tvar Kalichu.

Vloženo z <<http://www.sematam.cz/tipy-na-vylet/zitavske-hory/547>>

<http://www.luzicke-hory.cz/mista/index.php?pg=mpneimc#m37>

Mühlsteinbrüche

Oblast **Mühlsteinbrüche** (Lomy na mlýnské kameny) představuje nevelké, ale členité skalnaté území, ležící asi 0,5 km jižně od Jonsdorfu a na západě navazující na přírodní rezervaci Jonsdorfer Felsenstadt (Jonsdorfské skalní město). Jsou zde zachované čtyři opuštěné lomy, v nichž se dřive lámal pískovec k výrobě mlýnských kamenů. Přímě nad sportovním hřištěm v Jonsdorfu je nejstarší lom **Bärloch** (Medvědí díra) a jižně od něj jsou lomy **Weisser Felsen** (Bílá skála) a **Kellerbergbruch** (Lom na Sklepním vrchu). Na skále, vyčnívající nad lomy **Bärloch** a **Weisser Felsen** je upravená vyhlídka **Carolfelsen** (Karlina vyhlídka) a jihozápadně od ní stojí bývalá **kovárna**, využívaná dnes jako muzeum. Na západě je největší lom **Schwarzes Loch** (Černá díra), ve kterém je upravený ukázkový důl s výstavkou dobové těžební techniky. Vstup do tohoto lomu je ale možný pouze s průvodcem. Nejzajímavější místa v lomech a jejich okolí spojuje naučná stezka.

Geologicky je celá oblast tvořena křídovými pískovci, které se asi před 90 milióny let ukládaly na dně tehdejšího moře. V třetihorách, asi před 30 milióny lety, pronikly pískovci k povrchu vyvěřelé horniny. Čediče a znělce vyplnily existující pukliny v pískovci, nebo v něm prorazily sopouchy. Čedičová tělesa najdeme ve všech zdejších lomech, ale nejzajímavější je dodnes dobře dochovaná **Humboldtfels** (Humboldtova skála) v lomu **Schwarzes Loch**.

Čedičové a zejména znělcové žíly v pískovcích už většinou podlehly zvětrávání, takže dnes na jejich místě nacházíme jen hluboké vyvětralé pukliny. Největší byla asi 800 m dlouhá znělcová žíla Orgelsteigu (Varhanní pěšina), táhnoucí se z Jonsdorfského skalního města až do lomu **Schwarzes Locha** **Weisser Felsen**. Kromě ní je v lomech ještě řada menších žil, které jsou dnes většinou zvětralé a zasypané sutí.

Tepelné působení pronikajících vyvěřelin a doprovodných vulkanických par a plynů vedlo za vhodných podmínek k přeměně okolních pískovců na tzv. "kvádr mlýnských kamenů". Křemenná zrna pískovce přitom byla částečně přetavena a navzájem pevně stmelena, díky čemuž vznikly velice tvrdé prokřemenělé pískovce, vhodné pro výrobu kvalitních mlýnských kamenů. Pískovec ale nebyl přeměněn stejnoměrně, takže vhodně tvrdosti dosáhl jen na některých místech. Typicky vyvinutý "mlýnský kvádr" se vyskytoval především v lomech **Weisser Felsen**, **Schwarzes Loch** a **Bärloch**, v horší kvalitě se lámal také v lomu **Kellerbergbruch**.

V pískovcích ovlivněných vyvěřelinami se také místy vyvinula sloupcová odlučnost. Silně prohřáté pískovce při následném chlazení zmenšovaly svůj objem a přitom se v nich vytvořily ostrohranné 5-6boké sloupky. Nejkrásnější ukázkou sloupcového rozpadu pískovce jsou skalní útvary Grosse a Kleine Orgel (Velké a Malé varhany) v přírodní rezervaci Jonsdorfer Felsenstadt. V oblasti Mühlsteinbrüche jsou sloupky nejlépe vyvinuté v lomu **Schwarzes Loch**, ale můžeme je najít i na dalších místech.

V souvislosti s vulkanickou činností pronikaly do pískovců také železité roztoky, které se srážely v puklinách, vrstevních spárách nebo uvnitř pórovitých pískovců. Vznikly tak vodorovné nebo svisle stojící rudní desky a železité impregnace nejrůznějších tvarů a velikostí. Rezavě hnědé prozeleznělé pískovce byly zvláště odolné proti zvětrávání, takže je dodnes najdeme na mnoha místech. Zvlášť dobře jsou vyvinuté na žíle Orgelsteigu v lomu **Schwarzes Loch** a zajímavým příkladem je také skalní útvar **Drei Tische** (Tři stoly) u lomu **Bärloch**.

Historie zdejších lomů se začala psát kolem roku 1560, kdy dva synové jonsdorfského rychtáře Hanse Richtera, Georg a David, zjistili, že se zdejší pískovec výborně hodí k výrobě mlýnských kamenů. V roce 1580 si proto Hieronymus Richter pronajal první lom **Bärloch** a později byly otevřeny další lomy, z nichž posledním byl zřejmě v roce 1785 lom **Kellerbergbruch**. Pískovec se zde zpočátku lámal ručně, ale později se začala používat i trhací technika. Pro uložení nářadí a k ochraně dělníků před nepříznivým počasím

byly v okolí lomů zřízeny četné boudy a přístřešky, jejichž stopy jsou ještě dnes patrné. Na volném prostranství mezi lomy byla také postavena [kovárna](#) a hlavní prachárna.

Z lomů vedly četné transportní cesty k haldám hlušiny a ke kamenným skluzům, po nichž se hrubě otesané mlýnské kameny spouštěly do údolí, kde se nakládaly na vozy a odvážely k dalšímu opracování do tmelíren v jonsdorfské místní části Kroatzbeerwinkel. Tam se povrch kamenů železnými kladivky a sekáči opracovával do konečné podoby.

Mlýnské kameny se původně vyráběly z jednoho kusu, ale protože u větších kamenů bylo obtížné najít dostatečně velký kus stejnoměrně kvalitního pískovce, začaly se od poloviny 19. století vyrábět kameny stmelované z více kusů. Jejich základem byl tzv. středový kus opracovaný tak, aby měl na obvodu šest až dvanáct ploch, na které se nalepovaly menší kusy tvrdého kamene stejné kvality. Vyráběly se i kameny s dvojnásobným obložním, které mohly být sestaveny z 18 až 28 kusů. Jednotlivé části se stmelovaly směsí cementu a sádry a jedna strana hotového kamene pak byla uhlazena. Nakonec byl kámen po obvodu stažen železnými pásy a uprostřed byla vysekána díra pro hřídel. Právě stmelované mlýnské kameny z Jonsdorfu získaly světovou proslulost a vyvážely se až do Anglie nebo do Ruska. Zájem o ně byl velký, takže kolem roku 1860 se zde vyrábělo asi 1000 kamenů ročně.

V roce 1863 byla ukončena těžba v nejstarším lomu [Bärloch](#) a o rok později lámání ustalo i v ostatních lomech, protože se nenašel nájemce, ochotný platit vysoký nájem. Lomy proto zůstaly opuštěné až do roku 1874, kdy jejich provoz obnovila ve vlastní režii Žitava. Těžba mlýnských kamenů pak pokračovala až do počátku 20. století. V Rakousku a Německu se v té době sice začala místo mlýnských kamenů používat mlýnská složení s ocelovými válci, ale v Rusku zájem stále rostl, takže v letech 1883 a 1884 dosáhla výroba mlýnských kamenů vrcholu. V lomech tehdy pracovalo až 90 dělníků a byly dokonce podniknuty pokusy o nalezení nového ložiska kamene na nedalekém Buchbergu.

Od dubna 1886 ale v lomech pracovalo už jen asi 30 dělníků a roku 1887 byl pravděpodobně zastaven provoz lomu [Kellerbergbruch](#). V roce 1895 byl pod skálou [Carolafelsen](#) proveden další pokus o otevření nového lomu, který byl ale neúspěšný, protože nalezený pískovec byl příliš měkký.

Nešťastný byl pro jonsdorfské lomy rok 1905. Už 22. února došlo k neštěstí, když byli dva dělníci při odvrátání neodlomené skály roztrháni nevybuchlou náloží trhaviny. V květnu téhož roku kvůli rusko-japonské válce výrazně poklesl obchod s Ruskem a 4. srpna se hlavní účetní Neustadt udal královskému státnímu zastupitelství, protože za 5 let svého působení zpronevěřil 59 317 Marek, za což dostal 4 roky vězení. Provoz lomů se pak už nikdy úplně nevzpamatoval. Přispěla k tomu také rostoucí konkurence výroby umělých kamenů a stoupající náklady na těžbu, protože najít kvalitní kámen bylo stále obtížnější. Žitavská městská rada proto rozhodla o ukončení výroby a 28. května 1910 byl provoz lomů zastaven. Lomy si pak pronajala firma Sächsische Steinindustrie H. Schmidt z Pirny, ale v roce 1914 muselo být kvůli válce v Rusku lámání ve většině lomů ukončeno. Jen v lomu [Weisser Felsen](#) se v malém množství těžilo až do roku 1917 a později se ještě zpracovávaly připravené volně ležící kameny. Provoz lomů definitivně skončil k 31. prosinci 1918. V roce 1920 byly budovy v lomech zbořeny, jenom bývalou [kovárnu](#) získal do pronájmu žitavský horský spolek Globus, který se již delší dobu snažil o turistické zpřístupnění okolních skal.

V roce 1921 byly lomy na mlýnské kameny díky žitavskému geologovi Kurtu Heinkemu poprvé postaveny pod ochranu přírody a pět tabulemi byly označeny zajímavé geologické památky. Od 1. září 1954 byla oblast Mühlsteinbrüche prohlášena za přírodní rezervaci a o rok později tu Spolek přátel přírody a domova zřídil naučnou stezku. Během 90. let 20. století byla stezka postupně obnovována. Došlo k opravě cest, schodů, výměně informačních tabulí, zřízení laviček a úpravě zajímavých míst. V letech 1998 - 2000 byl největší lom [Schwarzes Loch](#) vyčištěn, zabezpečen a upraven jako ukázkový důl pro návštěvníky.

Na různých místech lomů se dnes také můžeme setkat s dřevěnými plastikami lidí, kteří zde žili a pracovali, od hornolužického řezbáře Güntera Schönfeldera.

Vloženo z <<http://www.luzicke-hory.cz/mista/index.php?pg=zmmubrc>>

Oybin

Romantická zřícenina hradu a kláštera **Oybin** je asi největší turistickou atrakcí Žitavských hor a jednou z nejvýznamnějších památek Horní Lužice. Stojí na temeni mohutné pískovcové stolové hory (514 m), vystupující asi 120 m nad severním okrajem letoviska Kurort Oybin. Hrad vznikl asi ve 13. století jako strážní stanoviště u významné zemské stezky, spojující Čechy s Lužicí, ale hradní skála i okolní krajina byly osídleny už dávno předtím.

Nejstarší prokázané osídlení je z doby bronzové, pravděpodobně z 11. století před naším letopočtem. V té době asi také vzniklo první opevnění kopec, které dokládají mimo jiné i nálezy několika forem k odlévání bronzových výrobků - seker, prstenů a hrotů šípů. V údolí Hausgrund na severní straně skalního suku byl tehdy ochranný val, uzavírající výstup na kopec. Od 6. století před naším letopočtem byl zřejmě kopec i s okolím neobydlený a znovu byl lidmi využíván teprve v 11.-12. století, jak o tom svědčí nálezy slovanských střepů. Z období slovanského osídlení pochází také jméno hradu, jehož nejstarší dochovaná forma z roku 1290 je Moibin - místo Mojbovo. K jeho změně na Oybin došlo v souvislosti s pozdějším německým osídlením.

Johann von Guben, žitavský městský písař z poloviny 14. století, uvádí jako zakladatele hradu Chvala z Lipé, který skálu podle pověsti objevil v roce 1256 při lovu medvědů. Jisté je, že Žitavsko patřilo od prvních desetiletí 13. století pánům ze Zittau a z Lipé z českého šlechtického rodu Ronovců. V severní části vrchu tehdy existovalo malé opevnění, jehož hlavní stavbou byla zřejmě dřevěná nebo hrázděná věž. Jihozápadní část hory byla již v té době chráněna předsunutým opevněním a později byl na kopci vystavěn takzvaný Lipský hrad (Leipaburg), který je dnes nejstarší dochovanou stavbou. V letech 1311-1319 hrad rozšířil Jindřich z Lipé, který jej dostal od Jindřicha VII. jako říšské léno za zásluhy při volbě Jana Lucemburského za českého krále. Roku 1319 dal Jan Lucemburský hrad s celým Žitavskem do zástavy slezskému vévodovi Jindřichu Javorskému, po jehož smrti v roce 1346 Žitavsko opět připadlo českému králi, kterým se stal Janův syn Karel IV.

Nový majitel začal s přestavbou hradu tak, aby lépe odpovídal tehdejší představám o kráse a reprezentativnosti. První stavbou, vystavěnou v tomto duchu, byl v roce 1364 císařský palác. V roce 1369 založil Karel IV. na Oybinu klášter Celestýnů, který podléhal řádovému klášteru v italské Sulmoně. Klášter využil především císařský palác a přilehlé budovy směrem ke kostelu, zatímco opevnění, úřední dům a obytná věž zůstaly součástí královského hradu. Během 15 let byl postaven nový klášterní kostel, který nese charakteristické znaky pražské chrámové stavební školy Petra Parléře. Po dokončení jej 6. listopadu 1384 vysvětil k počtí Svatého Ducha, Panny Marie, sv. Václava a sv. Celestýna pražský arcibiskup Jan z Jenštejna.

Při volbě nového českého krále roku 1420 se Žitava i ostatní hornolužická města postavila za Zikmunda Lucemburského, čímž si znepřátelila husity. Ti podnikli do Lužice několik tažení, při nichž zpusťovali Žitavu i přilehlé okolí, ale hrad s klášterem zůstaly ušetřeny. Bezpečná poloha kláštera byla také již roku 1421 využita k uložení tří zapečetěných schránek s relikviemi, odvezených před husity

z pražské katedrály. Ještě 28. září 1429 se husité pokusili na Oybin zaútočit, ale nedobyli ho.

V poslední čtvrtině 15. století byla zahájena přestavba kláštera, na níž se podílel zhořelecký městský stavitel Konrad Pflüger. Stavební práce se táhly nejméně do roku 1520. V císařském paláci byly vybudovány nové klenby, na několika místech byla vestavěna nová okenní ostění a ve skále na jižní straně kostela byl vytesán ochoz. Tím ale rozkvět kláštera skončil, protože pod vlivem reformace do něj už další mniši nevstupovali. V září 1555 zemřel poslední Převor Christoph Uthmann a v klášteře pak zůstal jen jediný mnich Gottschalk. V následujícím roce Oybin navštívil Petrus Canisius, aby zde zvažil zřízení jezuitského kláštera. Správu oybinského majetku ale získala do zástavy Žitava a dlouhodobé spory nakonec vedly Jezuity k tomu, že roku 1562 z Oybinu odešli.

V roce 1574 hrad s klášteřem i přílehlými pozemky koupila Žitava, ale nového využití se hrad už nedočkal. Za velké bouře 24. března 1577 byl zapálen bleskem a téměř celý areál byl požárem do základů zničen. K jeho obnovení už nedošlo a zříceniny pomalu chátraly. Ke zkáze přispělo 14. května 1681 zřícení velké skály, která s sebou strhla celou hradní věž a zavalila nádvoří i několik domů v obci pod hradem. Další škody vznikly při pozdější těžbě kamene ve spodní části hradu.

Až téměř do konce 18. století byl hrad zarůstající ruinou a teprve v období romantismu byly jeho trosky znovu odhaleny. Zvláštní zásluhu na tom měli malíři Caspar David Friedrich a Carl Gustav Carus, kteří svými díly vzbudili zájem dalších umělců i veřejnosti. Díky tomu byly již v roce 1829 zříceniny zpřístupněny turistům a v roce 1883 zde Alfred Moschkau vytvořil muzeum. V pozdějších dobách ale hrad nebyl příliš udržován a jen obtížně se dařilo zastavit další hroucení zdí. V roce 1990 byl stav už tak vážný, že hrozilo uzavření celého hradu.

Teprve potom byly zahájeny rozsáhlé opravy, které trvaly několik let. V jejich průběhu byly zrestaurovány hradní věže, kostel, zdivo císařského paláce a nově upraveno muzeum.

Přístup ke hradu vedl původně po východním úbočí Schuppenbergu a po mostě přes rokli Ritterschlucht. Na plošině těsně pod hradem bylo opevněné předhradí s postranním východem do Hausgrundu, kde ležely klášterní rybníky.

Samotný hrad byl od předhradí oddělen dnes již neexistující branou, jejíž polohu prozrazují jen hluboké záseky ve skále. O kousek dál je další brána s padacím mostem, kterou se dnes vstupuje do hradního areálu. Za touto branou stávaly hospodářské budovy se stájemi a v ohybu cesty se dochovaly zbytky obvodových zdí takzvané krejčovské světničky a čeledníku, do nichž je dnes vestavěna moderní správní budova s pokladnou. Za ní stoupají do hradu Jezdecké schody, po jejichž pravé straně je malá cisterna s vytesanými kanálky ke svádění dešťové vody. V hradbě nad Jezdeckými schody je další věžová brána s nepravidelným půdorysem, pocházející ze 13. nebo z počátku 14. století, kterou se vchází na hradní nádvoří.

Na levé straně nádvoří jsou zbytky zdí úředního domu, který pravděpodobně sloužil správě kláštera. V jeho severním křídle bývala také kuchyně a další hospodářské místnosti. Ze sousední budovy se dochoval už jen sklep, spojený později s přílehlou obytnou věží. Před hradbu je zde vysunutá půlkruhová věž, pod kterou je ve skále šachta, sloužící asi jako cisterna.

Na západním konci hradu stojí čtvercová obytná věž pánů ze Zittau, označovaná také jako "Leipaburg", která je nejstarší existující hradní budovou. Zazděné gotické okno na západní straně naznačuje, že dvě dolní poschodí věže mohla být za Karla IV. využívána jako kaple. Dnes je zde hradní muzeum, založené roku 1883 Alfredem Moschkauem. Vchod do věže je ale novodobý, protože původní přístup vedl

zvenku přes dnes již neexistující horní patro. Na severovýchodě přiléhá k obytné věži budova s přibližně trojúhelníkovým půdorysem. V jejím prvním patře byl reprezentační sál, který zasahoval i do západního křídla císařského paláce.

Zřícenina císařského paláce je jednou z nejpůsobivějších staveb hradu. Její zdi se zvedají přímo nad údolím Hausgrund a dosahují až do výše druhého poschodí. Stavba má jen prostá okna, ale ve druhém patře najdeme i jedno pozdně gotické okenní ostění s draperiovým obloukem. Po založení kláštera mniši využívali císařský palác jako refektář. Při opravách hradu byly ve sklepení nalezeny zbytky kachlů dokládající, že v jedné z místností nad sklepem stála nádherná kachlová kamna z 1. poloviny 16. století. Ve východní části sklepa byl na čtvercovém trámovém rámu nad skalní puklinou upraven záchod. Jižně od císařského paláce byly objeveny dvě malé místnosti, z nichž jedna sloužila jako pec vzduchového vytápění.

Mezi císařským palácem a klášterním kostelem byly ještě další budovy, z nichž se zachovaly jen nepatrné zbytky. Nejstarší z nich, využívaná později jako márnice, překlenula skalní puklinu se zbytky starších hradních zdí. Ve stěně vedle márnice je nádherné gotické okno z konce 15. století, kterému se říká "Knihovni okno".

Úchvatným dojmem působí zřícenina klášterního kostela ze 2. poloviny 14. století, jehož podlaha je o patro výše, než nádvoří. Jednoduchá stavba bez střechy má jižní stěnu částečně vytesanou z pískovcové skály a zvnějšku ji obchází ještě tesaný ochoz, pocházející ze 16. století. K severovýchodní straně kostela je přistavěná svatováclavská kaple, využívaná jako sakristie, a pod ní je klenutá místnost bez oken, která snad kdysi sloužila jako pokladnice. Podél severní strany kostela prochází křížová chodba, tvořící jediné spojení hradu se zadní částí skalního masivu. V patře nad křížovou chodbou se nachází tři menší kaple. Pod podlahou kostelní lodi je místnost s valenou klenbou, která se někdy označuje jako hrobka, i když k tomuto účelu pravděpodobně nikdy nesloužila. Na jihozápadním nároží kostela je přistavěná věž, ve které bývaly zavěšené zvony, a dnes je odtud pěkný výhled na hrad i okolí.

Na prostranství před kostelem bývaly ještě další stavby, jejichž existenci dosvědčují drážky, vysekané ve skále a v kostelní zdi. Kolem ležící pískovcové bloky připomínají skalní říční z roku 1681, při kterém měla být zničena i velká obranná věž, o jejíž existenci dnes bohužel nemáme žádné jednoznačné důkazy. V zákoutí mezi balvany stojí kamenný památník s bustou Christiana Augusta Pescheka (1760 - 1833).

Křížovou chodbou na severní straně kostela se dostaneme z areálu hradu do zadní části kopce, kam kdysi vedl most. Na zarovnané plošině vroubené skalami je pěkně upravený hřbitov, sloužící dodnes letovisku Oybin. Vznikl zřejmě jako pohřebiště mnichů po založení kláštera, ale nelze ani vyloučit, že tu byl již v dobách pánů z Lipé. Nejstarší dochovaný hrob Petera von Döbschitz je z roku 1550 a najdeme zde i náhrobek zakladatele hradního muzea Alfreda Moschkaua.

Z prostoru hřbitova se rozbíhají cesty do několika stran. Nové schodiště vede na vyvýšenou skalní plošinu jihovýchodně od kostela, která byla v souvislosti s rozšířením hradu za Karla IV. zajištěna dodnes patrnou hradbou s věžemi. O využití plošiny se už ale nedá nic bližšího zjistit, protože eroze skály všechny případné stopy zahladila.

Na ostrohu severně od hřbitova stojí vyhlídková restaurace, postavená ve švýcarském stylu roku 1854. Před budovou je upravená letní

terasa a přilehlá skála nese erb pánů z Lipé a dvě velké kamenné desky se stručnou historií hradu. Po pravé straně cesty od hřbitova je také další cisterna na vodu. Za hostincem začíná vyhlídková stezka, vedoucí po východní a jižní straně skalního masivu až do vytesaného ochozu u kostela. Těsně před ním je skála, zvaná Panenský skok, kde se podle pověsti skokem ze skály zachránila nevinná dívka před zlým mnichem.

Další stezka vede ze hřbitova po tesaných schodech na vrcholovou plošinu kopce, na jejímž severním okraji snad stával původní hrádek ze 13. století. Dnes je tu malý domeček s kamerou obskurou, nabízející nevšední pohledy do okolní krajiny. Z nejvyššího místa kopce je pěkný výhled na městečko Oybin, vzdálenou Žitavu, vrch Töpfer, [Hvozď](#) a další kopce Žitavských hor.

Vloženo z <http://www.luzicke-hory.cz/mista/index.php?pg=zmojbic>

Lužické hory

Toulky po hradech, skalách a vyhlídkách

11.5.2011 | [Václav Vágenknecht](#)

Kopce a skalní útvary, smrky i původní smíšené lesy, vulkanické horniny prostoupené svrchnokřídovými kvádrovými pískovci a pozůstatky lidové architektury, to vše najdeme v pohoří [Lužické hory](#). Oblast se rozprostírá mezi Děčínem a Libercem a na jihu sahá k České Lípě, část ležící na německém území se nazývá Žitavské hory (Zittauer Gebirge). Od roku 1976 běží o chráněnou krajinnou oblast o rozloze 268 km².

Návštěvu území začínám v odpoledních hodinách na autobusové zastávce Jetřichov - Lesná. Kilometr od silnice se zvedá na znělcovém dvojitém suku zřícenina hradu Tolštejn (pův. Dohlenstein či Kavčí skála), a tak se k ní neprodleně vypravuji.

Hrad je prvně zmíněn k roku 1337 a vybudovali ho k ochraně cesty z Čech do Lužice, první vlastníky představovali Vartenberkové. Následovali páni z Dubé a v roce 1481 získali hrad Šlejnicové ze Saska, po roce 1587 se vystřídalo vícero majitelů. Zkáza hradu se váže k roku 1642, kdy ho v období třicetileté války zničila švédská vojska a k obnově už nedošlo.

Do dnešních časů se zachovalo pár hradeb a z nejvyššího bodu, jenž nepředstavuje věž, jak tomu na podobných místech bývá, ale čedičové skalisko, nabízí se působivá vyhlídka

do kraje. Západu dominuje Jedlová a východu Pěnkavčí vrch, čili třetí a druhá nejvyšší hora pohoří, za zmínku též stojí, že v roce 1865 založili v areálu hradu restauraci. Pohostinské zařízení obsluhovaly tři generace rodu Münzbergrů, a přestože rodinný klan dávno odvál čas, slouží občerstvovací podnik v areálu i v dnešních dobách.

Vzhůru na Jedlovou

Po návštěvě hradu si dopřávám další výšlap, zdraví mě vrch Jedlová (774 m). Ačkoliv kopec získal jméno podle původního jedlového porostu, zdobí ho v současné době převážně buky. Na vrcholu, odpustíme-li si dva nevábne vysílače, najdeme chatu s restaurací a kamennou rozhlednu o výšce 23 metry. Věž zřídili roku 1891 a znovu ji zpřístupnili v roce 1993, obratem na ni vystupují.

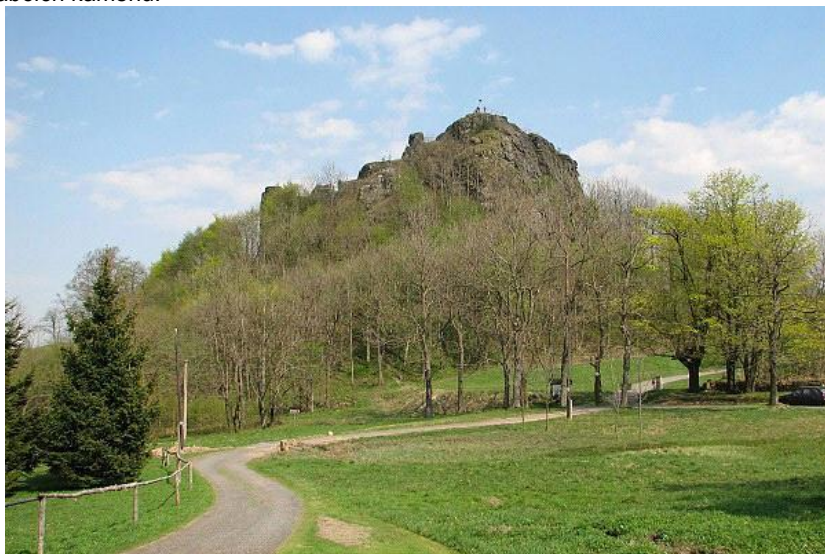
Z ochozu se nabízí rozhled do všech světových stran, a tak se pokochejme. Okolo se zvedají Lužické hory s nejvyšší horou Luž, následuje [Českosaské Švýcarsko](#), Šluknovsko i německá Lužice. Při dobrém počasí se v dále rýsují [Ještěd](#), Kozákov, [Trosky](#), [Bezděz](#), [Říp](#) i Děčínský Sněžník, pozadu nezůstává ani [České středohoří](#) v čele s [Milešovkou](#) a [Hazmburkem](#), hřeben [Krušných hor](#), [Jizerské hory](#) nebo Sněžka v [Krkonosích](#). O posledně jmenovaných místech si však nechávám zdát, v cestě pokračuji po občerstvovací zastávce.

Míjím nádraží Jedlová, láká mě Jelení skála. Nořím se do lesa a u Třípanského sloupu činím odbočku, ubírám se na skalní blok (658 metrů). Dle mapy z něho mají být výhledy hlavně k severu, místo mě poněkud zklame. Vzhledem k popadaným stromům i nešetnému zásahu lesáků, kteří nechali pořezané dřevo ležet tak, jak jim zřejmě odpadlo od pil, přelézám a obcházím kmeny, neuchvátí mne ani rozhled. Sice se nabízí zajímavý výhled na vzdalující se Tolštejn, spatřený hrad však situaci nezachrání.

Pětikostelní kámen

Následuje z mého pohledu zajímavější Pětikostelní kámen. Od čedičového suku se nabízí výhled na Jedlovou i Tolštejn, záhadou mi jen zůstává, kdo místo pojmenoval. Ať počítám jakkoliv, vidím na vyvýřelině jedinou kostelní věž a zbylých se nedopočítám, marně si lámou hlavu, jak název vznikl. Rozbor nechám na jiných a obtáčím Pěnkavčí vrch (792 metrů - na druhý nejvyšší bod Lužických hor nevede značená stezka). Na noc, jelikož má zůstat pěkné počasí, ukládám se v lese poblíž Vrabčích kamenů.

Druhý den nejprve vystupuji na Luž (793 metry), jde o nejvyšší bod Lužických hor. Pro Němce, vrcholem totiž prochází státní hranice, jde navíc i o nejvyšší horu, která leží na jejich území východně od Labe. Zaujme i údaj, že současný název byl prvně uveden v roce 1909. Písemné anály ze 16. století mluví o hoře jako o Špičáku (Spitzberg) a místní ji nazývali Polední horou (Mittagsberg), protože se při pohledu z osady Waltersdorf nachází slunce v pravé poledne přesně nad vrcholem.

Dneska najdeme na nejvyšším bodě stožár a pozůstatky horské chaty, která vyhořela roku 1946, porost brání výhledům východním směrem. Na jižní straně se rozprostírají Lužické hory v čele s nepřehlédnutelným [Klíčem](#), [Českolipsko](#) doprovázejí vrcholy Bezdězu, Vrátnské hory, Vlihoště i [Řípu](#). Jihozápadně se táhne České středohoří a v dálce lze za dobrého počasí zahlédnout hřeben Krušných hor, následuje [Šluknovsko](#) a Českosaské Švýcarsko. Na severu leží zvládná krajina Žitavské pánve a zaujme i Varnsdorf, za městem Žitava se ukazuje polská elektrárna Turów. Pokochán výhledy opouštím Lausche, jak horu nazývají němečtí sousedé, ubírám se na jejich území. Mijím okraj střediska Waltersdorf a zdraví mě přírodní rezervace Jonsdorfer Felsenstadt, začínám u Jeptišky. Nejedná se však o členku náboženského řádu, jež si v rámci rozjímání vyrazila otestovat do terénu [turistické boty](#), nazývá se tak skalní útvar (německy Nonnenfelsen).

Z vyhlídky, u níž postavili restauraci, nabízí se pohled především do údolí. Zjevuje se další občerstvovací podnik a malý rybník, u něhož prý půjdou pramice na svezení. Jelikož u břehu kotví pár loděk, dá se zpráve věřit, raději doplním, že lze z vyhlídky spatřit i Luž a nepatrně vykukuje i hora [Hvozd](#).

Mühlsteinbrüche

Vydávám se k dalším zajímavostem, potíže mi trochu činí pouze značení. Jak jsem se přesvědčil už při minulé návštěvě německé části Lužických hor, člověk má občas problém zorientovat se v záplavě turistických značek, nakonec uspějí. Následuje vyhlídka Mühlsteinbrüche a jistou třešničku na dortu představuje Grosse und Kleine Orgel, čili Velké a Malé varhany. Čedičový útvar se sice svou monumentálností zdaleka nevyrovná Panské skále u Nového Boru, protože není o moc větší než stojící člověk, přesto zahřeje na duši.

Falkenstein a Krkavčí kameny, Hvozd

Stejně tak potěší i dvě skaliska na hranicích, Falkenstein a Krkavčí kameny. Scházím do Čech a delší zastávku činím v Dolní Světlé. Protože však nemíním dělat reklamu Staré hospodě, v níž jsem se dobře najedl a posilnil kvalitním mokem ze Svijanského pivovaru, přeskakuji dané zařízení a ubírám se dál. Procházím obcí Krompach a stoupám vzhůru, natrefím krásnou zmijsi.

Vítá mě Hvozď (749 metry). Výrazný kopec, jímž opět prochází státní hranice, na jižní i severní straně protáhlého vrcholu se nacházejí chaty. Obě patří Němcům a vedle druhé se tyčí [kamenná rozhledna](#) o výši 23 metrů, z níž se nabízí kruhový rozhled. Obě země jsou jako na dlani, pouze trochu zamrzí, že jsou na ochozu popisy pozorovaných míst napsány jenom v němčině.

Hochwald, jak nazývají horu Němci, mám za sebou, zůstávám v germánských luzích a hájích. Sestupuji a stezkou, z níž se nabízí pohledy na lázeňské město **Kurort Oybin se skalním hradem**, středisko se dalo pozorovat už z Hvozdu, přecházím na nádhernou vyhlídku Scharfenstein (569 metrů). Pokračovat dál, dorazím k dalšímu zajímavě tvarovanému skalisku s vyhlídkou, jež se nazývá

Töpter, dané místo by si žádný návštěvník neměl nechat uniknout. Jelikož jsem k němu ale pár let dozadu zavítal, dovoluji si ho podobně jako Popovu skálu či Bílé alias Sloní kameny vypustit.

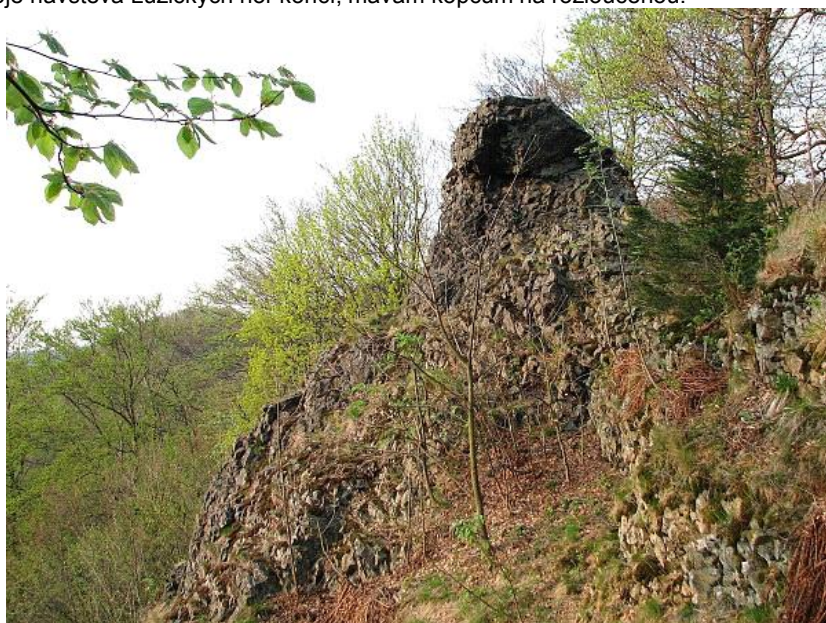
Hrad Karsfield

Směřuji na hrad Karlsfield. Ze sídla vzniklého na popud Karla IV. zůstala pouze skaliska a pár zdí, dnes by už nikdo neřekl, že se zde vybíralo clo od obchodníků, kteří putovali

mezi Čechy a Žitavou. Roku 1424 poničili hrad husité a následný majitel z něho vyjížděl na loupežné výpravy, ke stržení sídla došlo roku 1442.

Jelikož předpověď slibuje zhoršení počasí, nocuji u turistického přístřešku pod horou Zigeunerberg. Přes noc sice nesprchne, ale zatáhne se, déšť spustí při návratu na české území. U Lückendorfu začne poprchávat a změna nenastává ani v Petrovicích, v rozporu s původním plánem vypouštím návštěvu jednoho z blízkých hradů (Sokol, Loupežnický vrch) a věřím, že se na ně dostanu příště. Ubírám se do obce Lvová, a jelikož zákony schválnosti fungují dokonale, přestane kousek před osadou pršet. Dopřávám si tudíž bonus a zacházím k zámku Lemberk. Ten se však nachází těsně za hranicí chráněné krajinné oblasti, a tak moje návštěva Lužických hor končí, mávám kopcům na rozloučenou.

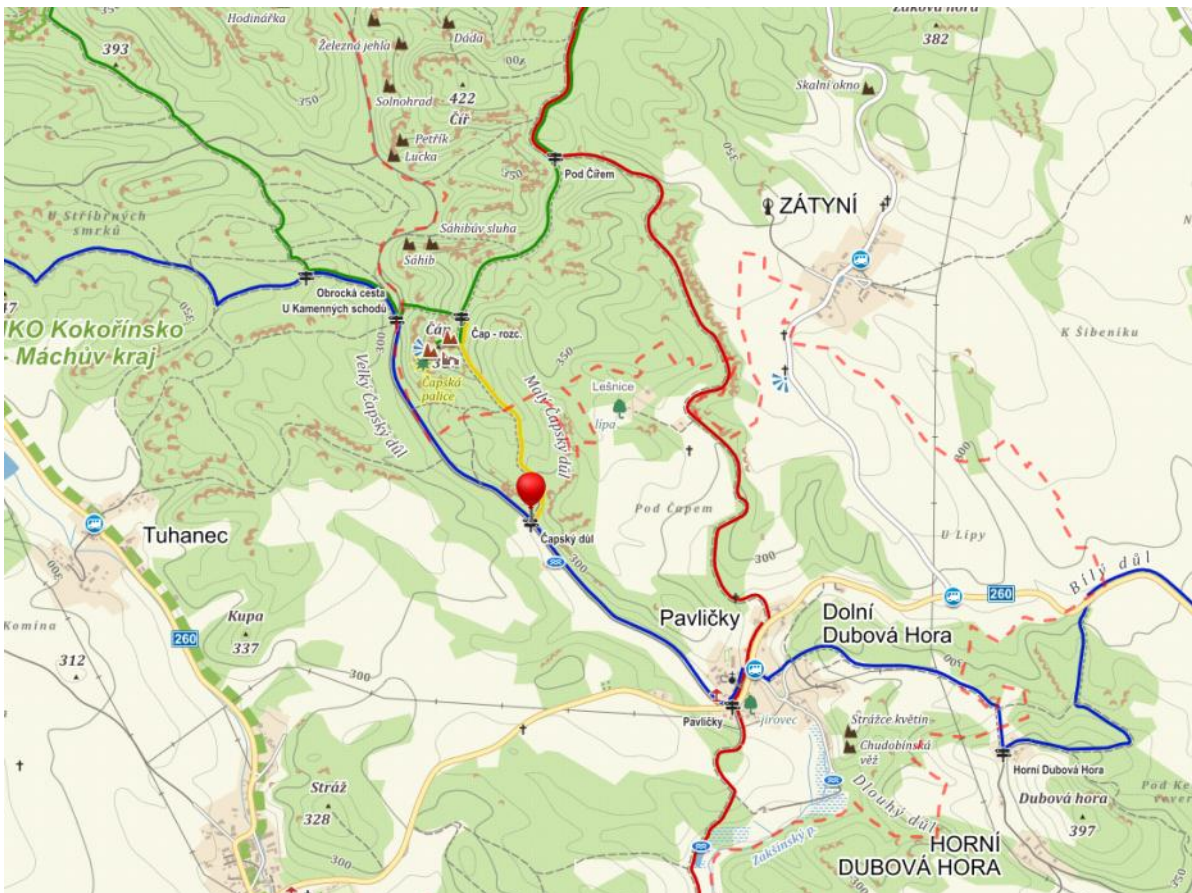

Vloženo z <<http://www.treking.cz/treky/luzicke-hory-skaly.htm>>

Kokořínsko:

Stání v Čápském dole: 50.5491883N, 14.4809250E

Čápská palice na skalním ostrohu nedaleko Dubé na Kokořínsku je jakýsi mohutný skalní kyj ze železitého pískovce, jenž se zvedá na okraji strmé skály. Nedaleko přírodního útvaru se nachází zbytek skalního hradu Čap ze 14. století.

Pokud bude chuť pokračovat z Čapa přes rozcestí Pod Čírem přes Velkou Řebčici až k pomníku Jára Cimrmana a k Martinským stěnám (okruh cca 12 km)

